

en umulig og en urimelig Fordring. Den er det allerede af den Grund, at Københavns Landbefæstning har faaet et stort Flertal imod sig ved Valgene. Det kan man ikke være blind for. Naar man ser paa Tallene, springer det straks i Øjnene. Jeg har ikke personlig regnet Tallene efter, men jeg har set det opgjort saaledes, at der for Københavns Landbefæstning skulde være afgivet 120,000 og imod den omtrent 200,000 Stemmer. Om Tallene i og for sig ere fuldt korrekte, skal jeg ikke udtale mig om, da jeg ikke selv har regnet dem efter, men saa helt gale ere de sikkert ikke. Dog har jeg det Skøn, at de 120,000 Stemmer ere rigeligt anslaaede, fordi disse 120,000 Stemmer komme fra modsatte Lejre og ere afgivne under saa godt som helt modsatte Forudsætninger.

Der var nemlig stor Uenighed mellem Regeringens Stilling og Højres Stilling til de fremskudte, forberedte Stillinger. Regeringen havde fremsat Forslag om de fremskudte, forberedte Stillinger under den Forudsætning, at Landbefæstningen skulde falde bort. Højre har stemt for Forslaget om de fremskudte, forberedte Stillinger under den Forudsætning, at Landbefæstningen skulde blive liggende. Det er en meget væsentlig Uenighed, som der dækkes over ved Valget, men som ikke kan holdes dækket i Længden, og som mange af dem, der gik til Valg, maaske de fleste, godt saa. Derfor ere de 120,000 Stemmer komne til Veje fra forskellig Side og afgivne under forskellige Forudsætninger, og derfor bliver det Tal, naar det skal regnes som et Tal, der støtter Københavns Landbefæstning, i Virkeligheden et Tal, der er højst problematisk. Og samtidig bliver Højres Valgsejr — for Højre har ogsaa vundet en Valgsejr denne Gang — ret problematisk. Det maa nemlig erindres, at mange af dem, der have stemt for Højres Kandidater og derved have gennemført deres Valg, ere moderate og andre Venstremænd, der have sluttet sig til Regeringens Forslag om de fremskudte, forberedte Stillinger, men som under andre Forudsætninger ikke ville stemme saaledes, og derfor springer det straks i Øjnene, at det Valg under andre Omstændigheder vil faa et ganske andet Resultat, i alt Fald for Højres Vedkommende, end det, der fremkom denne Gang.

Men ikke alene fordi Flertallet af Vælgerne — skønt det er jo en meget væsentlig Grund — har modsat sig Københavns Landbefæstning, men ogsaa af andre

Grunde er en Fastholden af Højres Standpunkt her urimelig og umulig. Det er sikkert nok, at Københavns Landbefæstning for saa vidt kunde være forsvarlig i 1879, som den passede ind i den Forsvarsplan, der da var fremme. Denne Forsvarsplan var ensidig. Den er ogsaa af sagkyndige kaldt ensidig og derfor ikke tjenlig for Neutraliteten. Men at Landbefæstningen passede ind i den daværende Forsvarsplan, skal jeg ikke modsige. Der er i disse Dage udkommet en Pjece — der er forud udkommet mange Pjecer — af Kommandør Kofoed-Hansen, og i denne Pjece siger Kommandøren, at hvis Danmark vil indskrænke sit Forsvar til Hovedstaden og i det væsentlige lade det øvrige Territorium ligge blot for Forsvar, vil Danmark altid kunne gøre Regning paa at faa sit Territorium krænket af begge de krigsførende Magter. Det er ikke ordret citeret, men det er Meningen, og det er en Sandhed, man ikke maa lukke Øjnene for i denne Sag. Det er uimodsigeligt, at Neutraliteten kræver et Kystforsvar, og vil man derfor opretholde Tanken om København som Centralbefæstning — det var Tanken i 1879 —, maa man ogsaa være sikker paa, at man kan møde ved Kysten og opfylde det Krav, som stilles til os, altsaa have baade en Befæstningshær i Fæstningen og en Operationshær at gaa til Kysten med. Men begge Dele kunne ikke skaffes til Veje. Vi magte ikke at skaffe begge Dele til Veje sammen med Fæstningen. Hvis man derfor har Fæstningen og en Besætningshær — og det er det væsentlige, i hvert Fald nærmest det, man har nu —, vil det vise sig, at man ikke har den fornødne Operationshær at gaa til Kysten med. Man kan derfor i paakommende Tilfælde ikke opfylde de Krav, Neutraliteten stiller. Men stort anderledes bliver det ikke, om man vil lave det saaledes, at man har Fæstningen sammen med Operationshæren og ingen Besætningshær, thi den kommanderende vil da vanskeligt kunne udsætte Operationshæren ved Kysten, thi han vil hele Tiden føle det som sin Pligt at bevare den i alt Fald saa usvækket, at han kan drage den tilbage til Fæstningen og anvende den der som Besætningshær. Det er en Betragtning, man ikke kan se bort fra.

Men endelig er Fordringen ogsaa umulig og urimelig, fordi man ved en Fastholden af denne Fordring hindrer Gennemførelsen af det, som ellers kunde gennemføres. Stillingen er i Virkeligheden saaledes — jeg taler ud fra det Skøn, jeg